

Даниела Колева

Online

Радостина преглеждаше критериите на ICQ-то. Търсеше си приятели. Зададе следващата възрастова група. Мъж. Градът, страната, езика. Кю-то посочи доста online възможности. Попадна на интересен псевдоним – DEMON. Избра си него.

Daisy (22:43 PM):

Демоне?

Demon (22:44 PM):

Dobur vechur, Daisy!

Daisy (22:44 PM):

Защо сте Демон?

Demon (22:45 PM):

Остана ми от детството. Така ме наричаха. А ти защо си Дейзи?

Daisy (22:46 PM):

Харесва ми повече от Радостина, майка ми и баща ми настоявали за радост дълго време, и съм се пръкнала аз.

Demon (22:47 PM):

Защо ме избра?

Daisy (22:48 PM):

Притрябва ми Демон. Божове колкото щеш, рядко някой си признава, че е демон.

Demon (22:49 PM):

Не богохулствай! Той е един!

Daisy (22:49 PM):

Ти вярваш ли му?

Demon (22:50 PM):

А ти не вярваш ли? Що за атеистка си?

Daisy (22:51 PM):

Май не му вярвам, не намирам за какво. Струва ми се, че сме си го измислили, колкото да има на кой да се кланяме, и за заблуда, че ще получим закрила.

Demon (22:53 PM):

Ти какво, да не си бивша комсомолска секретарка... чакай, чакай, ако не си излъгала в критериите на кю-то, си твърде млада?!?

Daisy (22:54 PM):

Не съм лъгала! На 23 съм! А ти?

Demon (22:55 PM):

Намирам ми се трийсет и няколко летателни години.

Daisy (22:55 PM):

Летателни?

Demon (22:56 PM):

Като дете мечтаех да стана летец... два пъти пробвах полет, но ме спасяваха... докато накрая открих Спасителя!

Daisy (22:57 PM):

И как стана това?

Demon (22:59 PM):

Бях приключил повече от 10 години съвместен живот, но се научих да не страдам. С Негова помощ оставих това нещастие на другите!

Daisy (23:01 PM):

Всички страдаме и сме нещастни – това е почти закон. Почини си! Ние жените много уморяваме!

Demon (23:03 PM):

Вярно е, но по-приятна умора май не познавам:-)

Ти с какво се занимаваш?

Daisy (23: 04 PM):

Ще се уча да се оправям с компютри. Записах информатика, а ти?

Demon (23:05 PM):

Занимавам се с компютри.

Daisy (23:06 PM):

Значи имаме общ интерес! Ще ми помагаш ли?

Demon (23:07 PM):

Ако мога, с удоволствие:-)

Daisy (23:08 PM):

Сигурно е, че можеш повече от мен, отскоро имам компютър, родителите ми го купиха като реших да следвам.

Demon (23:10 PM):

Похвално, какви родители!

Daisy (23:11 PM):

Да... не се оплаквам. Правят каквото могат. Какво харесваш?

Demon (23:13 PM):

О,о, много неща,това е дълга тема, освен компютрите, и хубави книги, и качествени питиета, и нежна музика. И най-много някой да ме извика по кю-то!

Daisy (23:15 PM):

От дома си ли пишеш?

Demon (23:16 PM):

Да.

Daisy (23:17 PM):

И аз, но повече вечер ползвам Нет-а, иначе съседите роптаят за

телефона... нали знаеш...

Demon (23:18 PM):

И аз така, значи ще поделяме мрака?

Daisy (23:19 PM):

Да, с удоволствие, ти си първият, на който попадам през кю-то.

Demon (23:20 PM):

:-)

Daisy (23:21 PM):

Какво значи това?

Demon (23:22 PM):

Това е знак за усмивка, има и други, ще ти ги покажа някой път.

Daisy (23:23 PM):

Видя ли, че знаеш много повече от мен, а аз тепърва ще се уча!

Demon (23:24 PM):

Дейзи, ще ти помагам с каквото мога, но сега трябва да приключваме, утре ставам рано. Да се чуем утре вечер по същото време?

Daisy (23:25 PM):

Да се чуем?

Demon (23:26 PM):

Добре де, да се видим, да се търсим, както ти харесва. Лека нощ!

Daisy (23:27 PM):

Лека...

* * *

Радостина постоя пред компютъра, без да обръща внимание на кю-то, което съобщаваше, че Demon е offline. Стигаше ѝ да знае, че зад някакви си кабели, антени и сървъри, стоеше той, някъде наблизо, може би в съседния квартал...

* * *

Demon (23:03 PM):

Добър вечер, Радост! Търсила си ме?

Daisy (23: 04 PM):

Здравей Демоне, нали вчера се уговорихме по същото време.

Demon (23:05 PM):

Да, извинявай, бях зает, но сега нощта е пред нас... От вчера си мисля да те питам – къде са ти връстниците, та търсиш така?

Daisy (23:07 PM):

Посвършиха се. Някои отидоха да учат в чужбина, други избягаха пак там, трети се впечатляват от Бритни Спийърс или от коригирания бюст на не знам коя си фолк-звезда.

Demon (23:09 PM):

А ти, от какво се впечатляваш?

Daisy (23:10 PM):

От хора, с които мога да разговарям!

Demon (23:11 PM):

За какво искаш да разговаряме?

Daisy (23:12 PM):

Разкажи ми за твоя бог.

Demon (23:13 PM):

Той не е мой, а на всички! И се пише с главно „Б“!!!

Daisy (23:14 PM):

Значи си Демон повярвал в Бога?

Demon (23:15 PM):

Може да се каже. И чуй: преди да изучиш компютрите прочети Библията, и недей без вяра. Ти си млада, имаш време.

Daisy (23:17 PM):

Време за какво? Да се влюбя (такава съм била), пак да се влюбя, да се ожения, да родя 1–2 деца, да ме разлюбят, да се чувствам нещастна до края на живота си, за какво имам време?

Demon (23:19 PM):

Имаш време да повярваш в Него! За да видиш светът, чрез Него!

Daisy (23:20 PM):

Знаеш ли какво правих днес?

Demon (23:21 PM):

Не, кажи

Daisy (23:22 PM):

Борих се с чувството си за изоставеност...

Demon (23:23 PM):

Недей така... и когато разговаряме ли?

Daisy (23:24 PM):

Не, само сега, не! Да ти призная ли нещо?

Demon (23:25 PM):

Давай!

Daisy (23:26 PM):

През целия ден чаках да срещнем отново, Пламъче!

Demon (23:27 PM):

А, ето разучаваш кю-то, разбрала си как се казвам. Похвално!

Daisy (23:28 PM):

Много си пестелив в критериите, нито адрес, нито телефон!

Demon (23:29 PM):

Така е! Внимавай, не попълвай всичко, всякакви ходят по Нет-а. И не ме чакай чак през целия ден.:~)

Daisy (23:30 PM):

Харесвам очакването, онова болезнено присвиване в стомаха, секундите, които те доближават до някого.

Demon (23:31 PM):

Ставаш съблазнителна!

Daisy (23:32 PM):

Защо, лошо ли е?

Demon (23:33 PM):

Не, но не е ли малко рано, познаваш ме едва от вчера (дори не ме познаваш).

Daisy (23:34 PM):

Необходима ли е цяла вечност, за да харесаш някого?

Demon (23:35 PM):

Избързваш! Обикновено до това се стига след няколко месеца online, а ти направо – желая, харесвам.

Demon (23:38 PM):

Защо замлъкна?

Daisy (23:40 PM):

Стъписваш ме, не зная какво да ти кажа.

Demon (23:41 PM):

Радост, (така ще те наричам), хубавото на онлайн е, че не знаеш нищо за човека от другата страна, можеш да предполагаш какъв е, да се заблуждаваш... Буквите, точките и запетаите не казват всичко.

Daisy (23:43 PM):

Назидаваш ли ме?

Demon (23:44 PM):

Не! Опитвам се да те предпазя от подхлъзване, не само с мен, а и с други, на които ще попаднеш.

Daisy (23:45 PM):

Пиша само на теб!

Demon (23:46 PM):

Ще се намерят и други!

Daisy (23:47 PM):

Ще ги игнорирам от менюто!

Demon (23:48 PM):

Радост, не е ли време да поспим?

Daisy (23:49 PM):

Щом искаш...

Demon (23:50 PM):

Лека нощ, до утре!

Daisy (23:51 PM):

До утре.

* * *

Радостина се натъжи. Очакваше повечко време да са в тази странна близост пред екрана. Изпита любопитство – що за човек е, как изглежда, как се усмивва, как звучи гласът му. Кратко й се стори.

* * *

Daisy (23:01 PM):

Пламъче?

Demon (23:02 PM):

Тук съм! Радост!

Daisy (23:02 PM):

Не ме наричай така, не съм ничия радост!

Demon (23:03 PM):

Улавям тъга. Станало ли е нещо?

Daisy (23:04 PM):

Не не стана! И никога не е могло да стане!

Demon (23:05 PM):

Ще ми разкажеш ли?

Daisy (23:06 PM):

Бях на бирена фиеста на хиподрума, ако знаех, че той ще е там, не бих отишла.

Demon (23:07 PM):

Той?

Daisy (23:08 PM):

Той пише музика и пее най-вече с втората си жена, заради която остави първата и децата си.

Demon (23:09 PM):

А ти къде си в тази история?

Daisy (23:10 PM):

Никъде, но бях готова да продам душата си за него.

Demon (23:11 PM):

Не говори така! От сделка с дявола никой не е спечелил! Той знае ли?

Daisy (23:12 PM):

Подсказах му го в едно радиопредаване, на което беше гост-водител, а закачката за вечерта беше да се обясним в любов на водещия.

Demon (23:13 PM):

Това не се брои! Как се виждаш като евентуална трета? Колко от чара и от музиката на сърцето му ще е останала за теб?

Daisy (23:14 PM):

Да, знам: „Не хвърляйте бисерите на...“

Demon (23:15 PM):

О, ти четеш Вечната книга! Затова няма да те успокоявам – там са отговорите на всички въпроси.

Daisy (23:16 PM):

Само това ли ще ми кажеш?

Demon (23:17 PM):

Не бих бил добра компания, когато имаш нужда да си сама... Оставям те да се разбереш със себе си...

Daisy (23:18 PM):

Спокойна нощ, Пламъче! Ще си мисля тази...

Demon (23:19 PM):

До утре вечер, Дейзи!

* * *

Около едно денонощие по-късно.

* * *

Daisy (22:54 PM):

Разбрах какво искам!

Demon (22:55 PM):

Слушам те.

Daisy (22:55 PM):

Искам да си ми приятел!

Demon (22:56 PM):

Стига да не очакваш нещо повече от приятелство.

Daisy (22:57 PM):

Има ли повече от приятелство?

Demon (22:58 PM):

Ами знам ли? Откакто живея сам...

Daisy (22:59 PM):

Живееш сам? Нямах ли близки, съпруга...

Demon (23:00 PM):

Защо ме питаш за това?

Daisy (23:01 PM):

Десетина години си по-възрастен, сигурно си изживял поне едно разочарование повече от мен.

Demon (23:02 PM):

Имах право за последното.

Daisy (23:03 PM):

Не ми отговори!

Demon (23:04 PM):

За кое?

Daisy (23:05 PM):

Защо живееш сам. На твоите години обикновено...

Demon (23:06 PM):

На моите години нормалните хора имат семейство! Това ли искаше да кажеш? Имат деца? Жена ми ме напусна преди две години с дъщеря ни, толкова издържа, оказах се непотребен. Това достатъчно ли е?

Daisy (23:07 PM):

Да... извинявай, не знаех че...

Demon (23:08 PM):

Хайде стига за днес. Късно е. Отивам да спя.

Daisy (23:08 PM):

Добре, извини ме.

* * *

Последното изречение увисна. Кю-то съобщаваше, че Demon е offline. През следващите дни Радостина напразно отваряше ICQ-то:

Пламъче?

Демоне?

Той не отговаряше. Опита се да се извинява за какво и тя не знаеше, но виждаше само Demon (Offline) – Message Session.

Докато една вечер, когато вече не вярваше, че ще разговарят отново, видя че той е online. Дали щеше да... Тя опита:

Daisy (23:31 PM):

Хемингвей имал десет златни правила.

Demon (23:32 PM):

И кое е първото?

Daisy (23:33 PM):

Бъдете винаги влюбени!

Demon (23:34 PM):

Радвам ти се много!

Daisy (23:35 PM):

Радостта ти в мълчание ли се изразява? Никой досега не ми е казвал това!

Demon (23:36 PM):

Все ще те питам – защо си Дейзи?

Daisy (23:37 PM):

Четох Фицджералд „Великият Гетсби“ – преди да разбере, че Дейзи е празна кукла се възхитих от красотата и, мечтаех да съм като нея, нали знаеш, кой каквото си няма...

Demon (23:38 PM):

Какво ти липсва?

Daisy (23:39 PM):

Не съм хубава...

Demon (23:40 PM):

Как изглеждаш?

Daisy (23:41 PM):

Можем да се видим и ще разбереш.

Demon (23:42 PM):

Не! Опиши се!

Daisy (23:43 PM):

Ниска, кръгла, незабележима.

Demon (23:44 PM):

От три такива думи едва ли ще придобия представа.

Daisy (23:45 PM):

В училище ми викаха „тантур“, и малко по-ласкаво „кълбо“.

Ти общуваш с мен, защото не си ме виждал!

Demon (23:46 PM):

За мен гледката ти не е от значение. Ще ти разкажа една легенда:

Някога, някъде в някакво царство живяла красавица-принцеса. Станала тя на 16 и дошло време да си избере жених. В царството заприиждали да молят за ръката ѝ. Не можела принцесата да предпочете никое

обаяние. Всички и изглеждали еднакво достойни. Затова тя измислила изпитание. Повикала своята закрилница и я помолила да я погрозни. За няколко дни от хубостта и нищо не останало – русите коси се сплъсти-ли, лицето посърнало, очите и изгубили блясък. Като разбрали на какво е заприличала принцесата, кандидатите за ръката и, и за царството бър-зичко се разотишли.

Така принцесата се убедила, че хората умеят да обичат само с очи-те, а не с душите си. Даже не помолила феята-закрилница да и върне предишния облик. За какво и била хубост щом никой не потърсил душа-та и.

Daisy (23:47 PM):

Много хубава легенда, не съм я срещала.

Demon (23:48 PM):

Няма как! Аз я съчиних... току-що.

Daisy (23:48 PM):

Умееш да утешаваш!

Demon (23:49 PM):

Май само това остана от уменията ми, освен компютрите.

Daisy (23:50 PM):

Тях ги благославям, нали те ни срещнаха. Искам да те видя!

Demon (23:51 PM):

Не!

Daisy (23:52 PM):

Защо?

Demon (23:53 PM):

Радост моя, компютърът прави магии, животът ги разваля. Не настоявай!

Daisy (23:54 PM):

Ще настоявам докато се съгласиш! Утре пак ще те питам!

Demon (23:55 PM):

Добре, до утре Радост, моя!!!

Daisy (23:56 PM):

Само твоя... лека нощ!

Demon (23:57 PM):

Лека...

* * *

На следващата вечер:

* * *

Demon (22:43 PM):

Какво искаш да ти се случи, Радост?

Daisy (22:43 PM):

То ми се случи! Намерих те!

Demon (22:44 PM):

Защо ми се струва, че надаряваш околните с повече качества, отколкото те действително притежават?

Daisy (22:45 PM):

За да се потрудят да ги притежават.

Demon (22:46 PM):

А когато се разочароваш?

Daisy (22:47 PM):

От теб не искам да се разочаровам. Знаеш ли какво ми се падна от новогодишната баница? Още пазя листчето.

Demon (22:48 PM):

Какво?

Daisy (22:49 PM):

„Онази любов, за която мечтаете“.

Demon (22:50 PM):

И искаш да се заблудиш, че аз съм тази любов?

Daisy (22:51 PM):

Позволи ми, поне! Вместо непрекъснато да ми слагаш букаи.

Demon (22:52 PM):

Мъча се да овладявам напоритостта ти.

Daisy (22:53 PM):

Настоявам да се срещнем!

Demon (22:54 PM):

Рискуваш да не ме приемеш.

Daisy (22:55 PM):

Аз вече съм те приела, повече от това не мога.

Demon (22:56 PM):

Какво очакваш да видиш? Как си ме представяш?

Daisy (22:57 PM):

Висок, аскетичен, с брада, облечен в расо, и наистина да се окажеш свещеник.

Demon (22:58 PM):

Ако не отговарям на представата ти?

Daisy (22:59 PM):

Взiram се във всеки мъж на улицата между 30 и 40 години, опитвам се да те позная. Кога ще се видим?

Demon (23:00 PM):

Ще съжбяляваш!

Daisy (23:01 PM):

Ще съжбялявам, ако не го направя.

Demon (23:02 PM):

Радост моя, нека не се срещаме, ще изчезне загадката.

Daisy (23:03 PM):

Омръзна ми да гадая кой си, какъв си. Омръзна ми да се усмихвам на монитора.

Demon (23:04 PM):

Добре, щом това между нас искаш да приключи толкова скоро...

Daisy (23:05 PM):

Нищо няма да приключи, само може да започне.

Demon (23:06 PM):

Едва ли...

Daisy (23:07 PM):

Кога и къде?

Demon (23:08 PM):

Ще ми е удобно в началото на „Южня“, дясната алея, на първата пейка в седем, да речем.

Daisy (23:09 PM):

Добре, ще бъда там.

Demon (23:09 PM):

Лека нош, Дейзи!

Daisy (23:10 PM):

До утре вечер, Пламъче!

* * *

Радостина бързаше, приближаваше алеята, на пейката седеше мъж облечен в дънки и фланелка. Не беше слънчево, но той носеше черни очила. Тя се приближи. Той усети присъствието ѝ и стана.

Радостина му се усмихна и каза:

– Здравей, ти трябва да си Демона и пламъка, който ме стопля.

Мъжът подаде ръка по посока на гласа:

– Здравей Радост!

Седнаха на пейката. Той продължи:

– Е, не съм в расо и калимавка.
Тя гледаше профила му втренчено.

– Разбра ли вече? – попита той.

– Какво?

– Защо нося черни очила?

– Не! Защо?

– Отчайваш ме!

Тя се стресна, заразглежда го напрегнато.

Той не я виждаше, той не можеше да я види!

Късно разбра защо той не искаше да се срещат. Идеше ѝ да избяга, да се стопи, да се потули някъде. Защо беше толкова глупава! Но откъде можеше да знае... Неговият глас я...

– Дейзи, научи се да виждаш очевидните неща, така може да си спестиш разочарования.

– Аз съм шокирана, не разочарована, извинявай...

– Няма за какво да се извиняваш!

Той се готвеше да си тръгне.

– Мможе ли да те питам нещо? – заекна Радостина:

– Знам какво е то. И аз съм бил като другите, допреди няколко години.

Радостина беше скършена:

– Ккое е най-красивото нещо, което си виждал, ккоето си спомняш?

Той се замисли:

– Беше отдавна... като млад татко отидох да взема дъщеря си от детската градина, но бях подранил. В стаята на малки падащи легла, едно до друго спяха двайсетина деца. Представи си двайсетина мъничета... май по-красиво нещо не помня.

Той пак понечи да стане, но го спря гласът на Радостина:

– Само не разбирам, как вярваш в Него... след като... Той не те е опазил!

– Оттам започва вярата. Никому не се дава кръст, по-тежък от този, който може да носи...

Стана, разпъна бастуна и тръгна. Момичето го последва.

– Пламъче, очаквах да поделяме самотата...

Мъжът спря. Тя го хвана за ръка и продължиха...

А МОЖЕ БИ ЗА ВАС ИСТОРИЯТА СВЪРШВА ТАКА... ВИЕ РЕШЕТЕ:

Daisy (23:07 PM):

Кога и къде?

Demon (23:08 PM):

На ъгъла на „Съединение“ и „Хаджи Сава“ има кафене...

Daisy (23:09 PM):

Знам го.

Demon (23:09 PM):

Ще седна на маса до прозореца. В шест?

Daisy (23:10 PM):

Добре, до утре.

Demon (23:10 PM):

Лека...

Daisy (23:11 PM):

И на теб.

* * *

Радостина бързаше, часовникът ѝ показваше, че закъснява. Шумът от автомобили и хора не успяваше да заглуши натрапчиво повтарящото се:

„Ще изчезне загадката, ще изчезне загадката, ще...“

Тя намали темпото. Спомни си и другото:

„Компютърът прави магии, животът ги разваля... разваля... разваля...“

Спря се. Демонът я чакаше. Само да завие зад ъгъла и...

Заотстъпва, потока от бързаци я тикаше напред. Тя се измъкна встрани, облегна се на близката сграда. Укроти се.

Не, не трябваше да се срещат, нали чувството, че е коричка изсъхнал хляб си бе отишло. На него можеше да каже всичко, тъкмо заради тайнственото не/познаване.

Забърза обратно към къщи. Включи компютъра и му написа:

Извинявай, че не дойдох! Ти имаше право. Предпочитам магията, тя ми стига. Няма да я разваля. Чакам те online.

Остави кю-то включено и отиде до касетофона, пусна си Жо Дасен.

„Ако ти не съществуваше, защо да съществувам аз...“

Него го имаше, какво повече?

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1774>]